

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΜΑΡΤΙΟΥ

5 Μαρτίου 2006
Κυριακή τῆς Τυρινῆς (Ματθ. στ´, 14-21)

Ἄν στερέψει μέσα μας ἡ πηγή τῆς συγγνώμης καὶ τῆς συγχώρησης, τότε ὁ Θεὸς θὰ μᾶς ἔχει ἐγκαταλείψει. Καὶ ἔτσι, ἐμεῖς οἱ δικοὶ Του, δηλαδὴ τὰ παιδιά Του, θὰ γίνουμε ξένοι. Γιατὶ ἀγνοήσαμε τὸ θέλημά Του, τὴν ἐντολή Του. Νὰ γυγχωρᾶμε τὰ κρίματα τῶν ἄλλων καὶ νὰ δίνουμε συγγνώμη καὶ ἄφεση.

Νὰ τι λέγει τὸ Εὐαγγέλιό Του: «Ἄν συγχωρέσετε στοὺς ἀνθρώπους τὰ κρίματά τους, θὰ συγχωρέσει καὶ σὲ σᾶς τὰ δικά σας ὁ οὐράνιος Πατέρας».

Ἐεκάθαρα λόγια! Ὁ Θεὸς προειδοποιεῖ πὼς γιὰ νὰ μπορούμε νὰ ζητοῦμε ἀπ' Αὐτὸν συγγνώμη καὶ ἄφεση γιὰ τὰ πολλά μας ἁμαρτήματα καὶ ἀνομήματα, πρέπει πρῶτα νὰ ἔχουμε διάθεση καὶ τὴ βούληση νὰ συγχωρᾶμε ἐκείνους ποὺ μᾶς βλάπτουν καθημερινά.

Γιατὶ εἶναι τουλάχιστον προπέτεια καὶ ἀναίδεια νὰ ἁμαρτάνουμε, προσβάλλοντας τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ τοῦ ζητοῦμε τὴ συγχώρηση. Καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ στὰ σφάλματα καὶ στὰ κρίματα τῶν ἄλλων νὰ φερόμαστε μὲ σκληρότητα καὶ ν' ἀρνούμαστε νὰ τοὺς συγχωρέσουμε.

Πόσες ἄρα γε φορές ζητήσαμε ἀπὸ τὸ Θεὸ συγχώρηση; Ἀμέτρητες! Ὅπως ἀμέτρητο εἶναι καὶ τὸ ἔλεός Του καὶ ἡ ἀγαθότητά Του. Γι' αὐτὸ μᾶς συγχωράει. Καὶ πόσες φορές ἐμεῖς συγχωρέσαμε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μᾶς ἔφταιξαν, ζημίωσαν, πίκραναν, πρόσβαλαν, πρόδοσαν; Πόσες; Πολὺ λίγες ἢ καθόλου!

Ὅμως ὁ ἀπόστολος Πέτρος, ὅταν ρώτησε τὸν Χριστὸ πόσες φορές πρέπει νὰ συγχωρέσει τὸν ἄλλο ἄνθρωπο, τὸν ἀδελφὸ του· ἐπτὰ φορές; Πῆρε τὴν ἀπάντηση πὼς πρέπει νὰ τὸν συγχωρέσει ἕως ἑβδομήντα ἑπτὰ, δηλαδὴ συνέχεια. Δίχως νὰ μετράει τὸ πόσες φορές, ἀλλὰ νὰ ζυγιάζει τὴ διάθεσή του. Γιὰ τὸν πιστὸ ἄνθρωπο θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ διαρωτηθεῖ, ὄχι πόσο ἢ πότε συγχωράει, ἀλλὰ πῶς. Γιατὶ τὸ πόσο καὶ τὸ πότε ὡς ποσότητες, μετατρέπουν τὴν ὑποχρέωση καὶ τὸ καθῆκον, σὲ ἀνάγκη καὶ συμφέρον. Ἐνῶ ὁ Χριστὸς ἐνδιαφέρεται ἰδιαίτερος στὸ πῶς ὁ ἄνθρωπος συγχωράει.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ συγγνώμη δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ γίνῃ πράξη ἐπίδειξης ἢ πλὴν πολὺ

ἀπαξίωσης τοῦ ἄλλου. Γιατὶ τότε δὲν θὰ ἔχει σχέση μετὰ τὴν ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ μιὰ πράξη ποὺ προσφέρει ἀγάπη, τιμώντας τὸν ἄλλο. Καὶ ὡς γεγονὸς ἐνότητας καὶ κοινωνίας ἀνθρώπων.

Ὅταν λοιπὸν συγχωρῶ καὶ δίνω ἄφεση, τότε εἶναι ὡσὰν νὰ ὑποδέχομε τὸν ἄλλο σὲ κοινωνία μαζί μου. Συμφιλιώνομαι μαζί του καὶ τὸν τοποθετῶ στὴ θέση τοῦ ἀδελφοῦ. Καὶ ὁ ἄλλος, αὐτὸς ποὺ μετὶς πράξεις του διετάραξε τὴν ἐνότητα καὶ τὴν κοινότητα, τώρα συγχωρεμένος ἐπανεντάσσεται στὸ χῶρο τῆς ἀγάπης. Ἔτσι ἀποκαθιστάται ἡ διαταραχθεῖσα εἰρήνη καὶ ἡρεμία.

Ἡ παροχὴ ὅμως τῆς συγγνώμης πρὸς τὸν ἄλλον καὶ ἄρα ἡ ἐκδήλωση τῆς ἀγάπης πρὸς αὐτόν, δὲν μπορεῖ νὰ ἐρμηνευτεῖ ὡς παραίτηση τοῦ ἑαυτοῦ μας. Δηλαδή δὲν ἀφήνουμε ἀνυπεράσπιστο τὸν ἑαυτό μας ἀπέναντι «στὴν κακία, τὴ δολιότητα, τὴν ἀνηθικότητα, τὴν ἀπιστία τῶν διπλανῶν μας». Ἀπεναντίας, στὶς περιπτώσεις αὐτὲς ἔχουμε ὑποχρέωση νὰ προστατέψουμε τὸν ἑαυτόν μας, παίρνοντας τὰ ἀναγκαῖα καὶ κατάλληλα μέτρα.

Ἡ υπεράσπιση δὲ αὐτὴ ὑπογραμμίζει τὸ γεγνὸς πὼς ἔχουμε τὴν ὑποχρέωση νὰ προστατέψουμε τὴν πίστη μας, τὴν τιμὴ καὶ τὴν ἀξιοπρέπειά μας. Ὅλα ὅμως αὐτὰ δὲν πρέπει νὰ γίνονται ἀπὸ μίσος ἢ ἐκδίκηση πρὸς τὸν ἄλλο. Γιατὶ τότε θὰ εἴμαστε ἐνάντιοι πρὸς τὴν φιλανθρωπία καὶ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ὅπως συμβαίνει πολλὰ φορὲς στὴ ζωὴ. Ἀντιμετωπίσουμε τὶς καιρικὲς μεταβολές. Τὴ βροχὴ καὶ τὸ κρύο. Τὴ ζέστη καὶ τὴ φωτιά. Τὶς πλημμύρες καὶ τοὺς κεραυνούς. Τὶς καταιγίδες καὶ τοὺς σεισμούς. Καιρικὰ φαινόμενα, ποὺ δὲν καταφερόμαστε κατ' αὐτῶν μετὶς καὶ ἐκδίκηση. Δὲν ἔχει ἄλλωστε νόημα μιὰ τέτοια συμπεριφορά! Μάλλον θὰ ἦταν γελοία! Μὰ τὰ ἀντιμετωπίζουμε μετὰ τὰ διάφορα μέτρα ποὺ παίρνουμε γιὰ νὰ προφυλαχθοῦμε.

Κατὰ τὸν ἴδιο τρόπο ὀφείλουμε νὰ ἀντιμετωπίσουμε κάθε εἶδος καταστροφῆς «ποὺ πηγὴ τῆς δὲν εἶναι τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως, ἀλλὰ ὁ ἄνθρωπος, ὁ διπλανός μας». Καὶ ὅπως ἀγαποῦμε καὶ φροντίζουμε τὴ φύση, πολὺ περισσότερο ὀφείλουμε νὰ ἀγαπᾶμε, νὰ συγχωροῦμε καὶ νὰ φροντίζουμε τὸν ἄνθρωπο.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἐτοῦτον τὸν ξεκάθαρο θεϊκὸ λόγο γιὰ τὴν ὑποχρέωση ποὺ ἔχουμε νὰ συγχωροῦμε τοὺς ἄλλους, τὸ ἔχουμε ἀσφλῶς ἀκούσει. Τὸν γνωρίζουμε ἄλλωστε. Καὶ μέχρι ἐδῶ καλά! Προσπαθοῦμε ὅμως νὰ τὸ πράττουμε καθημερινά; Τὸ οὐσιαστικὸ ἐρώτημα! Γιατὶ ἐμεῖς κάθε ἡμέρα ὑποσχόμαστε στὸ Θεὸ τὸ «ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν...».

Δὲν λέμε λοιπὸν τὴν ἀλήθεια! Καὶ ὁ Θεὸς τὸ γνωρίζει. Καὶ τὸ ἀποδοκιμάζει. Γι' αὐτό, γιὰ νὰ ἔχουμε τὴ συνειδήσή μας ἡσυχῆ, ὑπακούοντας στὸ λόγο τοῦ Χριστοῦ, νὰ εἴμαστε

Ἔτοιμοι νὰ συγχωρᾶμε αὐτοὺς ποὺ μᾶς ἀδίκησαν γιὰ τὰ λίγα.

Γιὰ νὰ μποροῦμε καὶ ἐμεῖς νὰ ζητοῦμε τὴ συγχώρηση ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὰ πολλὰ κακὰ ποὺ καθημερινὰ διαπράττουμε προσβάλλοντας τὸ ὄνομά Του.

Ἄρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]